

נר:

עין משפט
נר מצוה

כר א מ"י פ"ב מהל'
מחנות עניים הלכה א'
:3

רבינו חננאל

מחזיר גאולות של הקדש
מירושן בן נצרים המרים
משיש' אלוותה אתן
הקדש' יצילנו ונצמקנו.
והיו עשיר יצאנו אומרים
אבותינו לא הקדשנו
אלא הקדוה... מפני שהיו
בזה בית נטולי אתן
בדווע קדוה הקדשנו
בדווע אל הקדשנו, והיו
נחזקין הנגארה, ומדוע
כיום חכמים אמרו, לה
דעמלה בידולין לכה
איסור איכא
רבנן מלפניה דפליג
עליה דר' יוסי במעלה
מ"ד, ואמר הקדש אילן
ואח"כ נשא מ"ד, שדה
ואח"כ נחמלע עשבים,
מפולין בן זמן ואילן
במה שבחנן, ואומלן
מתחת העשבים. מירוש
מן הפרדות הנזבלות
מן האילן, ומדוע כיום
חכמים, ואסמקא לביטא
הכח, מחלקת כסין
הקדש, ואש' ירוח כסין
לא לערבים הוה מוכן
לארס, ורבנן מ"ד, מוכן
לערבים לא הוה מוכן
לארס, אבל התמישיל של
מכבדות שזון מחזקין,
אם נשיו דברי הכל
אסור, מאי טעמא אמרין
לן מחזקין ויהי ועלול
בשבת אחרון מחזקין לן
ורעיל ויחולש, ונחזקין
אח"כ ארס, ואקטין והתן
כלל אמר, כמאיה לא
התווא אוכל ועשיר וכו',
ואמרין כסאס ומכאסו
ליקום י"ח חזקת, וחאי
עלע הקדש מאי שקליהס
כאלת אן מכניסין לקדש.
ושני בן יהודה משמא
הוא ירק קדש
במהי' ראש' לפחות
לן המכניסין לקדש י"ח
דבר ראש' בכבישה י"ח
לזרע בכישה' כדון כל
הכניסין, אנשי ירוחו
כדי בן איה הנוא
מכניסין לקדש, ורבנן
אמר, לא יחזקין
ציהא ללפת ולכרוב, וכל
ציהא אומר אן קפולוס,
ויחאי ארס דחזקין
לפת ולקפולוס, וכל
שקען אומר אן לכרוב.

מחלוקת בשל טבדות. פ"ה כ
והוקא בשל מכדות לא
שמה יעלה ויתלוש וקשה הרי ללא גזר
יעלה ויתלוש חיסוק ליה משתמש
(דף ק' ע"ב) אין עילין חשין זמרי
ובין הכיפין נמי אחרי ד"ה מותר הא
קשתמש חשין כדלמר כדריה (שם
מה) אין מתיין נר על גבי דקל
שמה ישתמש חשין בשעת נתינתה
וכן משעת טערידיה (דף ק.) וכתבה
דוכחי ועוד דלא גרע בין הכיפין מביאה
שטירה שהיא על הקרקע דלכריין
כדריה (דף ג.) משום פירות הנושרין
(וילכא לאוקמה בפחות מג' טפחים
דמותר להשתמש דמי"ה ח"ל לפלוגי
בבין הכיפין בין פחות מג' טפחים
ליותר וגרלה לר"י דשעמיה חרי
בתלושין מע"ט במכדות וביכרים
ומוגשים אין השמטה וקאמר
המחלוקת בשל מכדות דרננא אכרי
אפילו נפלו לארץ בי"ט כיון דמכדות
איכא נמי מחוברים גרינן שמה יעלה
ויתלוש כיון דבין השמות היו על
החשין אע"פ שכל תלוש וצני ירחול על
גזרי ח"ל דתלוש מע"ט אבל בשל בין
הכיפין הואיל ולא היו שם מחוברים
ליכא למיגזר אטו שמה יעלה ויתלוש
דמקום שלא נשרו ויהא א"ש דלא
דמי לנתיב דהתם שולד בי"ט גרינן
והכא בתלוש מע"ט וקלת חזיה
אף יכירו בין א"תם שנשרו אחרול
לאותם שנשרו היום וגזר מן הכיפין
לגזר מן המכדות ויתלוש ויהא מוקפה
ינהו כיון דהיו בין השמות על החשין
והיו ראויה לנטול שלא ישתמש
בחשין ובידושלמי דס"פ פריך כמה אן
קימיין א' נשבר מע"ט ד"ה מותרים
ואף בי"ט ד"ה אסורים חלה כמה
קימיין בשם פ"ה דנכתס לז' שייך
למיגזר שמה יעלה ויתלוש חלה דוקא
בנשרו ודאי בי"ט והיכא דנשרו ודאי
בי"ט אפילו בשל בין הכיפין אסור
ופריך ויהא מוקפה ינהו פ"ה ספק
מוקפה ינהו חלה מ"מ קשה דחיסוק
ליה משתמש בתמידי:

דעתן רבי יהודה איסור אם לא
היתה נביאה מע"ש. חימה
הא התם לא הוי מוכן לאדם לאסור
לשומרה בשבת ומפני ה"ר יוסף

מקום שנהגו פרק רביעי פסחים

מֵאֵן שִׁמְעָה לַיהוָה. דַּקְנָט לִישָׁנָא דַּמִּיּוּ וְלֹא מִיּוּרָא ר' יְהוּדָה הִיא דִּשְׁמַעְתָּ לַיהוָה לְעִיל וְעָלָא: **וְלִישְׁמִיךְ.** דַּסְבִּירָא לָךְ הָא דַּלְעִיל דַּקְמִי אֵלֵּי וְאֵלֵּי שְׁלָא בְּצִרְלָן חֲכָמִים כו' מִתְרַתְּמָא הִיא דַּקָּא רַמִּית אַחֲרֵימִי עֲלֶיהָ לִפְרַסְיָא מִיָּה וְכֵּה דַּקְמִי עַל שְׁלָשָׁה לֹא מִיּוּרָא וְקָא חֲשִׁיב אַרְבַּעָה מַרְבִּיבִין

וסרסין וקורטין וגורטין: ונגידולין
 דרסין: כמאן דאמר אין מעילה
 בגידולין. נמשכת מעילה דף י"א.
 מחלוקת. דלשי ריחו ורסין: כשל
 מכבדות. כפות תמרים הן כראש
 הדקל וכסופות: זו אלז זו כעין כלי
 וכשהתמרים נשרין מוקלות אותן
 ויפין דגבזו וזרין לעלות על הדקל
 לנטולן חיישין שמא יתלוש מן
 המוכבדות דהו אכ מאלה: כשל
 בין הכיפוס. למטה מנופיהן נופות
 התחמסות וילכא למישא למלשה
 דאין כאן מחבירות: וסא מוקלות
 ניסו. שמעבר שבת בין השמשות
 היו מחבירות ונמלאו מוקלות מחמת
 אסור תלוש ומוקיעין בין השמשות
 מוקלת כלל הכיו: ובי סימא הויל
 וסו. כמחזיר לעורטין שרס לי
 הגדילות בתוך ביתו לגדלה ומוסר
 להעמידם עליהן לאוכלם: גבילה
 שחמכלה שבתס היתה עומדת בין
 השמשות נלכס ולא חשיב לה מוכן
 לגבי כלבים: ונשמר. שאינו מופקר
 ומתקדיש עליו לשמורה: ומכניסין
 לקיוס. שמתקין ימין רבים: ספיח
 סעים וקולס. שחשין לאכילה אכל סעים
 וקולס שאינם ספיחים חזו לאכילה.
 סעים מוריקין קרי". קולס ויירשא:
 תחניה אינה מתבטלת כאלתח אלא
 זו גמורה היום ואחרת יולאש צדיה
 כל ימות הקץ: ראשי לפסות. עלי
 הלפת מכניסין אותן לקיוס על ידי
 האמהות: לנפס. לעלין דכאמהות
 כולי עלמא מידו דאח מתקיימין:
 הס

יָצָא וּלְקִיטָתוֹ כֹּאחַת וּמִכְנִסָּיו לְקִיּוֹם חַיִּים בְּפִיָּאָה כָּל
חַיִּים שְׂטִיִּים וְקוֹצֵה וְנִשְׁמֵר פֶּרֶט לְהַפְקֵר וְגִידּוּלוֹ מִן הָאָרֶץ
וּלְקִיטָתָהּ כֹּאחַת פֶּרֶט לְתֵאנִים וּמִכְנִסָּיו לְקִיּוֹם פֶּרֶט
רַב הֵבֵא בְּרָאשֵׁי לַפְתּוֹת עֹסְקִינִים וּמִכְנִסָּיו לְקִיּוֹם ע"י
כִּבְר מִכְנִסָּיו לְקִיּוֹם ע"י דְּבַר אַחֵר שְׂמִיָּה קִיּוֹם וּמִר שֶׁבֶר
רֵאשׁוֹנָה הָיוּ נוֹתְנִין פִּיָּאָה לַלֶּפֶת וּלְכְרוּב ר' יוֹסִי אוֹמֵר
יֵהָיו נוֹתְנִין פִּיָּאָה לַלֶּפֶת וּלְפִלְמוֹת ר"ש אוֹמֵר אֵף לְכְרוּב
נִימָא

י תנא איסורא אלא אפילו היה מוכן שאין מוקצה מחמת איסור לא מאכילי דין רראה לאדם להיות שבת היינו מוחמה איסור ולא מחמת עומדה ללבוש שאין היתה עומדת ללבוש כמו שעומדת לאדם כר י י דברים שראוי ליתן ללבוש חיים כגון עופות וכיוצא בהן לא לפי שחממה עומד לאדם מקץ ליה מכלבים היי מוכן לעורבים אפילו לא לא שרי הכא אלא לתי שיש לו עורבים איצטריך ברש"א מצי למימר התם איסורא משום מוקצה שחרי עומדים שם המשנה בה למיגרזי אלו משום גזרה שמא יעלה ויתלוש:

בפאה אלא זית וזכר וסדר דכתיב בהדיא בקרא ואחריו מקתנא
דבר ומתניא וכל דמני לה אף על גב דחשיב איכא גטול
דמיא וזוין ומתני חייבא שטריא גל בקרקעא כל חקטוי אף דדרש
תלמוד לומר ובקורכם את קציר ארצכם מה קציר שהוא אוכל
הוא כמו שדורש שם מקרא מעשר ירק אף על גב דהוי דרנן:
אלא

מסורת הש"ס

(א) חולין יד, שבת קטז;
יבצה ו: א סה ב) וכלה סס,
(ג) שבת סח, דרה ג פילא
פלא [מדין] ד) [תוספתא]
פ"ב הי"ז] ה) כפרא:
ותוספות, ו) מהרש"א
מהפך הדברים הק' ילכא
לחקק בחלה עד ליתר
ואחר' ועוד הל' ברע סי'
עד פירות העורין ואחר'
ונראה לר"י,

הגהות הב"ח

(א) גמרא א"ל רבה וסא
מוקלית מינה:

לעזי רש"י

מזריק"א קר"ג [קר"ו].
תרע"ז.
וויזשני"א [וישני"א].
איזשניס, פסטל (צמח
שמשורשו מסיקים צמח).

מוסף רש"י

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones